

عنوان مقاله:

بررسی فقهی - پزشکی روابط جنسی در دوران قاعدگی

محل انتشار:

دومین همایش ملی عدالت ، اخلاق ، فقه و حقوق (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

حبیب الله اردکانی - کارشناسی ارشد رشته فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه دولتی واحد یاسوج ، یاسوج، ایران

عبدالله بهمن پور - عضو هیأت علمی دانشگاه دولتی واحد یاسوج ، یاسوج، ایران

خلاصه مقاله:

فقه اسلامی برنامه کامل مدیریت انسان را در هر جنبه ارائه می دهد یکی از شئون فقه، فقه پزشکی است ، با بررسی در میان ابواب فقه می توان به این نکته دست یافت که هر جا اسلام حرمت و منع قرار داده ، حتما نکات پزشکی و تندرستی مطرح است و پشتمانه پزشکی دارد این مطلب با پیشرفت علم پزشکی و دریافت حکمت تحریم های شرعی بهتر نمایان می شود یکی از موارد منع و حرمت روابط زناشویی در دوران قاعدگی است که صراحتا در اسلام حرام اعلام گردیده است ، این رساله با روش توصیفی - تحلیلی با تکیه بر ادله منع روابط زناشویی در دوران قاعدگی به بررسی فقهی - پزشکی این حکم می پردازد و ادله فقهی را با یافته های پزشکی این باب تطبیق می دهد تا از این رهگذر چرایی این حکم بیشتر روشن شود. روابط جنسی با زنان در چنین حالتی علاوه بر اینکه تنفرآور است زیان های بسیار به بار می آورد که طب امروز آن را اثبات کرده است ؛ منابع فقهی اشاره به کراهت شدید این مسئله و حرام بودن آن دارد و علم پزشکی نیز وجود مضرات این عمل را مورد تایید قرار داده است از جمله : احتمال عقیم شدن مرد وزن و ایجاد یک محیط مساعد برای پرورش میکرب های آمیزشی چون سفلیس و سوزاک و نیز التهاب اعضای تناسلی زن و وارد شدن مواد حیض ، که آکنده از میکرب های داخل بدن است در عضو تناسلی مرد و غیر این ها که در کتب طب موجود است. گرچه تاثیرات مورد اشاره در منابع روایی و فقهی از جمله مواردی همچون ابتلای به جزام در ولد الحیض در علم پزشکی مورد تایید قرار نگرفته لکن در کل هم فقه و هم علم پزشکی به اجتناب از برقراری رابطه در ایام عادت رای داده اند.

کلمات کلیدی:

رابطه جنسی، قاعدگی ، فقه ، پزشکی ، فقه پزشکی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/525577>

